

Vilém Mrštík: Pohádka máje

Jak vzdušno a jasno bylo v pokoji!

Bílobílé jeho zdi rozestupovaly se stále do větší šířky, strop se pozvedal, podlaha se vznesla a oknem dovnitř od východní strany přes květiny na celé její tělo se kladl ohnivý sloup – – Na tisíce drobných tělísek válelo se v kosém tom hranolu světla, i mušky přeletovaly jeho prachem a všechno kolem, i ponuré obrysy nábytků, jiskřivé hrany skla, zrcadla, přeslička i líštva plná starosvětských talířů, květiny, vázané knihy, bílé záclony i šaty, obrazy svatých a světic božích i hodiny staré a zašlé s černým závažím a kukačkou, která otvírala právě svoje okýnko a rozvírajíc zobák odkukala pátou – všechno plavalo v povznášející nádheře rána. A čím výše vystupovalo slunce, čím mohutněji chrlil svoje ohně plamenný jeho sloup, tím jasněji a vzdušněji bylo v tichém tom pokoji, jehož stěny svítily jak vzňaté –

Za chvíli nahrnulo se do pokoje tolik světla, že bílé jeho stěny nesnesly ani všechn jeho jas, přesyceny odrážely jeho vlny a světnička hořela zrovna v křížovém tom ohni paprsků, které se lámaly a tříštily, šíříce kolem sebe oslnivou zář. Když vstala, lekla se skoro tolikeré záře najednou. Sestupujíc z lůžka, jako by ze zlata vstávala a sejítí měla v oheň: zastavila se na chvíli, zachytila se pelesti, a mnouc si ještě rozespálá víčka, krčila se k lůžku.